

подъ крака да са тѣпчатъ, на тѣхъ напа-
дателно досаждамъ: защо то, ѹжъ са ѹчи-
лы за да придобѣятъ юще ѹмъ; а тѣ, ѿ
колко то ѿмалы, ѿ него ѿзгѣблилы, ѿ немо-
жаѣ да си проѡмѣятъ званіе то, че сѡ ѹ-
чителн! на които, человекы тѣ повѣрѡватъ
си най драго то ѿманъ-е най безцѣнно то
нѣщо, най мило то си сѡкровище: сирѣчь,
невзростны тѣ си дѣца, за да приѡматъ
отъ тѣхъ първа та си дѡшевна храна; как-
то отъ майка си маѣко то.

И, вѣистинѡ, оѹченіе то е най добро,
полѣзно ѿ свѡто нѣщо: но, оныѡ оѹчите-
ли, които ѿматъ кривъ разѡмъ; тѣ го зе-
лы за криво, а наѡка та не е крива: за-
що то, който прави ножове тѣ, не е ѹбі-
ецъ; но, който ги оѹпотрѣбѡва за оѹбій-
ство, той е ѹбіецъ.

Развитіе то (отъ толкова години на
самъ) чакахме, ѿ цѣтени то мѡ; а, ѿ пло-
дъ-тъ мѡ вѣчь видѣхме!

Ѧ нѣкои като ги глѣдаме че отиватъ
да станѡватъ Протестанты: защо толкова
вѣзратъ да си оставѣтъ вѣрѡ тѡ въ ко-
то сѡ са раждаалы; че да тѡрѡятъ дѡдѡжъ?
да ли толкова за вѣрѡ, ѿ за законъ Бо-